

— Nu oricine poate fi piatra din vârful unui morman de pietre.

Așa i-a spus bunicul Park mamei mele, gândind că am adormit sau că nu sunt atent la ce vorbesc ei, nu știu sigur. Dar eu aud foarte bine.

— Trebuie să fie niște pietre și la baza mormanului, care să le susțină pe cele din vârf, continuă el.

Stăteam în camera mea și răsturnam unul câte unul soldații înșirați pe pervaz. Tata zicea că eram prea mare ca să mă mai joc cu soldații, așa că nu mă mai jucam, doar îi răsturnam. *Poc, poc, poc*, iar ei aterizau pe cuvertură. Dar făceam asta în liniște, ca să nu audă niciunul. *Poc... poc...* Nu știu de ce, dar în timp ce îi ascultam stând de vorbă în camera de zi mă simțeam greu pe dinăuntru. Sau poate că era ceva greu din afară, ca și când m-ar fi apăsât ceva de sus, deși deasupra mea nu era decât aerul. *Poc, poc*.

Dacă mă concentram foarte tare, reușeam să aud până și cuburile de gheață lovindu-se de marginile

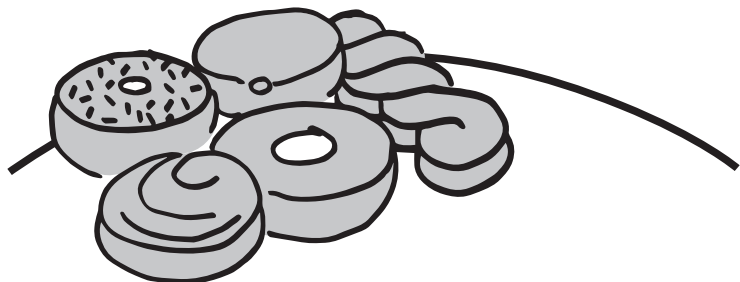
Respect paharului atunci când bunicul Park îl ducea la gură ca să bea din el.

Poc.

În camera de zi s-a așternut liniștea. O bună bucată de vreme nu s-a auzit decât gheața. Ajungând la ultimul soldat, în loc să-i aranjez înapoi imediat pe toți, i-am privit lung cum zăceau pe pat, care răsturnat într-o rână, care pe burtă. Pe câțiva se mai vedeau urme de carioca neagră, fiindcă, atunci când învățasem să-mi scriu numele, le scrisesem pe tălpi o literă. A de la „Albie“.

Nu mai vorbea nimeni de atâta vreme, că m-am gândit că poate mama a mers să se culce, iar în camera de zi a rămas doar bunicul Park, bând din paharul lui până ce se topea gheața, așa cum făcea întotdeauna când venea în vizită. Dar apoi am auzit-o pe mama spunând ceva și mi-am dat seama că de fapt nu se dusese la culcare. A vorbit foarte încet, dar am auzit-o.

— Albie nu e o piatră, a spus ea.

Măști, ca în fiecare seară de măști, am comandat pentru cină mâncare chinezească de la restaurantul de pe 61st Street. Când a sunat Bernard de la parter și ne-a anunțat că tipul care ne aducea mâncarea era în lift, mama mi-a dat din portofelul ei două bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Așteaptă până ce sună la ușă, Albie, mi-a spus mama. Și nu-i da mai mult de cinci dolari bacșiș.

— Bine, am spus eu și chiar atunci s-a auzit soneria.

Cel care venise cu mâncarea chinezească era Wei, preferatul meu. Când mă vedea, Wei zâmbea întotdeauna foarte larg.

— Albie! a exclamat el de parcă ar fi fost surprins să mă vadă acolo, deși eu deschideam ușa de fiecare dată.

A ridicat una dintre pungile cu mâncare ca și când mi-ar fi făcut cu mâna.

— Bună, Wei, am spus, zâmbindu-i și eu. Cât face?

— Douăzeci și șapte virgulă șaiszeci de cenți.

Respect pentru **Și mi-a arătat bonul capsat de una dintre pungi, fiindcă uneori e greu să înțelegi ce numere zice Wei.**

Am luat pungile și i le-am dat mamei, care le-a așezat pe masă. Miroseau îmbătător, a grăsime și a carne. Țsta e mirosul serilor noastre de marți.

— Mersi, i-am spus lui Wei și i-am dat cele două bancnote de douăzeci de dolari. Poți să-mi dai...

Am calculat în minte cât trebuia să-mi dea rest, așa cum făceau mama și tata atunci când le dădeau bacșiș șoferilor de taxi.

— Poți să-mi dai rest patru dolari?

— Desigur.

Wei a scos din buzunar un teanc de bancnote îndoite în două, a pus bancnotele mele de douăzeci de dolari deasupra și apoi a început să răsfoiască. A trecut întâi de bancnotele de zece dolari, apoi și de cele de cinci până a ajuns la cele de un dolar, care erau la mijloc. A ales patru bancnote.

— Uite-aici, Albie, a spus, punându-mi în mână cele patru bancnote. *Șii-șii.*

Cel puțin așa *au sunat* cuvintele pe care le-a rostit. Am ridicat din sprâncene, nedumerit.

— Înseamnă „mulțumesc“, mi-a explicat el. În coreeană cum se spune „mulțumesc“?

M-am uitat spre mama. Uneori lumea crede că știu coreeană fiindcă sunt pe jumătate coreean, dar de fapt tot ce știu în coreeană este „salut“ și câteva nume de mâncăruri. Mama vorbea coreeană cu bunicii ei, dar nu cred că îi mai place.

Mama era ocupată, așeza mâncarea pe farfuriile, așa că nu mi-a putut zice cum să-i spun lui Wei „mulțumesc“ în coreeană.

— Am să-ți spun data următoare, am zis.

Wei mi-a făcut cu ochiul.

— Bine, pa atunci! a spus.

— *Șii-șii!* am spus eu și am închis ușa.

Tata și-a închis laptopul și s-a ridicat de pe canapea. Eu i-am dat restul mamei.

— Of, Albie, a spus mama, uitându-se la cei patru dolari. Ți-am zis să nu-i dai bacșiș mai mult de cinci dolari.

„Dar nu i-am dat“, am vrut să spun, „doar am rotunjit suma pe care trebuia să mi-o dea rest.“ Numai că, până să apuc eu să vorbesc, tata mi-a pus o mână pe umăr și a zis:

— Încearca doar să fie amabil, nu-i așa, Albie?

Apoi, aruncând o privire spre mama, care rămăsese cu ochii la cele patru bancnote, a adăugat:

— Nu sunt decât câțiva dolari.

În clipa aceea am avut senzația pe care o mai aveam uneori, că un lucru care până atunci îmi păruse limpede deodată parcă se încețoșa. M-am așezat la masă, iar mama mi-a pus în farfurie niște orez cu *kung pao*¹ și un pachetel cu carne.

Douăzeci și șapte de dolari și șaiszeci de cenți. În timp ce mâncam, mi-am vârât bine în minte numerele acelea, străduindu-mă să nu le uit. Douăzeci și șapte și șaiszeci. Avusesem la început patruzeci de dolari și îi dădusem mamei patru dolari rest. Am încercat de o mie de ori să scad cele două numere în minte. Nu voiam să le scriu, ca să nu-și dea mama și tata seama că refac

¹ Mâncare chinezească condimentată, făcută din carne de pui, arahide și legume.

calculul, dar în minte era foarte greu de socotit. De fiecare dată obțineam un alt rezultat.

Ceață.

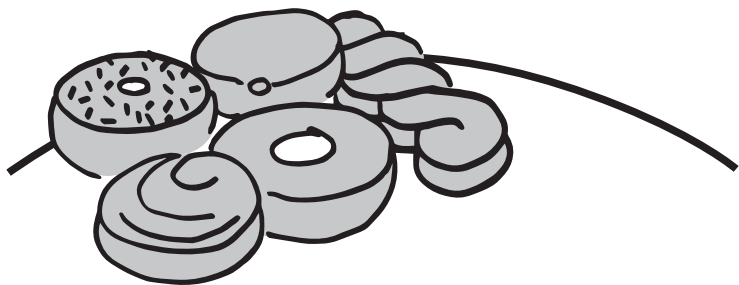
Și mai ceață.

Am înghițit și ultimul duminicat.

— E totul în regulă, Albie? a spus tata, uitându-se la mine cu atenție.

— Da, am răspuns.

Apoi, luând în mână furculița și amestecând *kung pao*-ul cu orezul, am hotărât că poate într-adevăr fusem pur și simplu amabil.

Când părinții primesc un e-mail de la școală nu e niciodată de bine. Profesorii nu le scriu niciodată părinților ca să le comunice lucruri de genul: „Sunt încântată că Albie este elevul meu! Țin să vă transmit asta!”

Sau:

„Albie îi dă voie întotdeauna lui Rick Darby să folosească creioanele lui, deși Rick nu i le înapoiază aproape niciodată!”

Sau:

„Astăzi Albie a ales-o pe Jessa Kwan prima în echipa lui la baschet, fiindcă de obicei Jessa e ultima, și lui nu-i place asta!”

(Echipa mea a pierdut în ziua aceea.)

Orice e-mail trimis de la școală e de rău, dar profesorii încearcă să ascundă asta în spatele unor cuvinte impresionante, greu de înțeles.

Potențial.

Se străduiește.

Lacune.

Cuvintele astea îl fac pe tata să dea cu pumnul în masă și să o sune pe învățătoarea mea și să strige că vrea să meargă la școală ca să stea de vorbă cu ea. Pe mama cuvintele astea o fac să meargă să cumpere fructe. Când se întoarce cu căpșunile, chipul ei e întotdeauna senin. Nu arată deloc ca și cum ar fi pe punctul de a izbucni în plâns.

Mai înainte îmi plăceau foarte mult căpșunile.

E-mailurile de la școală sunt întotdeauna rele, iar în ele e vorba întotdeauna despre mine. Dar *scrisorile* de la școală – acelea scrise pe hârtie adevărată, care se trimit în plicuri adevărate, cu timbre pe ele și așa mai departe – sunt chiar mai rele.

Când a sosit ultima scrisoare de la Școala Particulară Mountford, adică de la fosta mea școală, tata n-a mai strigat la învățătoarea mea, iar mama n-a mai ieșit să cumpere căpșuni. Doar s-au așezat la masă și m-au privit lung, clipind din ochi, cu umerii lăsați în jos, ca atunci când fugise de acasă Biscuit, câinele nostru.

— Ce zice? am întrebat eu.

Scrisoarea deschisă se afla de cealaltă parte a mesei, în fața tatei, dar nu vedeam niciun cuvânt. Doar denumirea școlii, care era scrisă cu litere mari și roșii în capul paginii.

— Nu are nicio importanță, a spus tata.

Arăta furios, de parcă l-ar fi durut ochii. Apoi a mototolit scrisoarea și a aruncat-o în coșul pentru hârtie.

— Cred că o să-ți fie mai bine la o altă școală, a spus mama.

O dată pe săptămână sau atunci când e plină găleata, trebuie să arunc gunoiul în toboganul pentru gunoi.

Și să duc lucrurile la reciclat. Asta este una dintre sarcinile mele. Primesc cinci dolari pe săptămână pentru asta.

În ziua aceea, când a sosit scrisoarea de la școală, am aruncat gunoiul. Dar o bucată de hârtie care putea fi reciclată n-a mai ajuns în tobogan. Am netezit scrisoarea de la Școala Particulară Mountford, apoi am în-doit-o de-a lungul liniilor și am pus-o în sertarul de jos al comodei din camera mea, acolo unde îmi țin slipurile.

N-am citit-o niciodată. N-am vrut s-o citesc. Dar nici s-o arunc la gunoi n-am vrut. Nu știu de ce.

Poate că profesorii de la Școala Generală 183 nu le trimit scrisori părinților acasă.